

Jaký je svět pravdy a umíme si ji pustit do života? Nebojíme se jí? Vyhýbáme se lidem, kteří by nám ji mohli doslova vmést do tváře? Nebo je pro nás pohodlnější žít v příjemných a doslova přímých lžích? Nechci se dívat hodně zpátky, nabízet pravdu a nic než pravdu, jeden dokonce kvůli ní skončil na hranici, pak to pod ním škrtlo a za pár století se dostal do čítanek.

Svět zhrubnul, muselo se to stát, sám se určitě o sebe bojí, je plný závidosti a v ní se pohodlně nežije. Příznějme – všichni jsme někdy někomu záviděli, a kdo říká, že ne, lže. A na omluvu těch, kteří se nyní dušují, že opravdu nikdy nikomu nezavíděli, jen dodám, třeba závidiví ani být nechcete, ale svět nás i vás ostatní k tomu prostě nutí. Závist vstupuje do našich životů potichu, není agresivní, vtíravá, začíná tehdy, když si přiznáme, že ten vedle je lepší a sami už nemáme v sobě tolik síly abychom ho porazili. Sinatra jednou řekl, že největší facka nepřítelům je úspěch, na to jsem nikdy nepomyslel, protože na druhé straně moc dobře vím, že jeho May Way, o cestě životem, provázela některé mé kamarády do nebe. Studiovou verzi nazpíval den před Silvestrem v roce 1968... To už je doba, co?

Je už také strašně dlouho, co jsem napsal, že když rodiče odejdou z prvního tréninku svého dítěte s pocitem, že právě založili obchodní společnost na výchovu tenisových šampionů, stoupli si na kraj propasti. Přidal jsem, že nic netuší o alchymii kouzelných elixírů, které musí neustále namíchávat do životních krůčků svých dětí a jen naivně doufají, že to jejich bude mít zázračnou ruku. Navíc nevědí vůbec nic o tenisových jevištích, na kterých by jejich dítě, když bude zdravé a k tomu přidá i kupu štěstí, mělo jednou hrát hlavní roli... Rodičům bude také trvat nějakou dobu, než poznají, že mnohá jevištní prkna jsou naříznutá pilkami těch závistivých, co si přejí, aby se soupeřící talentované dítě propadlo do tenisového nenávratna. Už nemám tolik sil, abych se chodil dívat i na žakovský tenis, nedá se však zapomenout na rozpačité tváře rodičů, kteří si nepřipustili, že doma nemají geniální dítě a že kostým do wimbledonské lóže mohou nechat na ramínku vzadu ve skříni. Ano, nejšťastnější jsou ti, co se brzy naučili sami sobě nelhat, včas poznali, že porážky jsou přirozenou součástí života a mnohem víc si začali vážit malých vítězství. Čím dřív to rodiče ambiciózních dětí poznali, tím méně bylo zlostných slov a pocitů beznaděje, kdy se po neúspěších bořil nejen dětský svět, ale zmlizela i nesmyslná rodičovská přání. Rozumní po porážkách nepláčou, do smíchu jim na dvorci už ale nikdy nebude.

Znovu jsem si to uvědomil, když nedávno v druhé polovině září pořádali v Prostějově skoro podvacáté už tradiční odpoledne pro nejmenší, snažili se hledat nové talenty. Dříve se projekt jmenoval Hledáme Berdycha, Kvitovou a Veselého, (byl také juniorským mistrem světa...), po obhajobě Davisova poháru v Bělehradě se to odpoledne už desátý rok jmenuje Hledáme nové vítěze Davis Cupu a BJK Cupu. Přišlo opět hodně dětí, i když je tenis čím dál dražší a peněženky prázdnější. Černošek si však jako jeden z prvních u nás uvědomil, že talent může být dokonalým zbožím a když viděl průkazný talent, doširoka mu pomohl otevřít klubové dveře. Měl taky ohromné štěstí, že se dokonale znal s maminkou Martiny Hingisové, Melankou. O čem ta byla vždy přesvědčená? „O své pravdě, a hlavně o práci, bez které se nikdy nic nemůže podařit. Můžete mít cíl, snít o něm, ale když si nebudete věřit, nemá to cenu,“ říkala. A nemusí jít

o velké cíle, i malá vítězství jsou v životě mnohdy velká. Ale znovu připomínám, dítě musí dostat šanci, musí mít příležitost rozvíjet své schopnosti, někdo s nimi musí udělat první důležité kroky. Samy je neudělají. Navíc slovo – talent v sobě ještě neskrývá garanci úspěchu, je třeba překonat hodně překážek a také ho zasadit do nejspřávnějších kulís, ve kterých se může rozvíjet.

Ale slibují si od toho všichni to samé? Dovolím si připomenout příběh, který možná byl až nepříjemnou pastí. Copatá holka mého kamaráda už hodně dávno nenápadně vkročila do babytenisu, jejich víkendy začaly mít především turnajový program a celá rodina brzy poznala – jak slané, a hlavně smutné jsou tenisové slzičky. „Jsem doma všichni rádi, že se tenisu začala věnovat, žádné ambice si ale nedáváme, jen chceme, aby se to naučila,“ říkal mi kamarád vždy s upřímnou a později i ustaranou tváří. Brzy jsem věděl – kde a co vyhrála, kde a s kým prohrála, jak někde měla vyhrát a nevyhrála. „Věř mi, jsou to ohromné nervy a když jedeme domů – pravidelně si pobřečí...“

Do čeho děti, tenisu chtivé, vstupují? Doba proklamací, že sport upevňuje charakter, tvoří partu, je už dávno pryč. Zaznívají sice v povzbuzujících větách trenérů, koučů, kapitánů i klubových šéfů, ale i oni sami dobře vědí, že individuální sport je plný sobců, kteří se cítí se nejlépe, když je soupeř potupen a na kolenou. Ve velkém tenise může vyhrát jen jeden, pohár je pro jednoho, ostatní jsou kompars, který se ztrácí v šeru zašlých kulís, jejichž barvy rychle blednou. Nedávno se už holka bez copu dostala do mezinárodního finále, moc jsem jí to přál, ale velké tenisové štěstí je hodně, hodně daleko. Naštěstí to její okolí dobře ví, ale vzdát se ho, říct si, že po něm netoužíme, je oscarové Umění.

Na co jsem se na začátku vlastně ptal? Ano, jaký je svět pravdy a zda si ji umíme pustit do života... Tak co? Umíme?

Nejsou pak opravdu lepší ty příjemné a doslova přítulné lži?

P. S. 1

Kaderka má šedesát. Hodně brzy, před šestadvaceti lety vymazal všechny čekatele na prezidentskou slávu, ti, kteří po tomhle postu někdy toužili, se zákonitě dostali do rolí kariérních snůlků. Kdo podcenil zarputilého Vsetíňáka se brzy oblékl do kabátu závistivého slídila, který se ani nesnažil pochopit alchymii cesty k tenisové moci. Že je o práci a tenisové vášni.

Český tenis je Ivo Kaderka. Ivo Kaderka je český tenis. Je šéfem tenisové Evropy, Evropa a tenisový svět to moc dobře ví. Kdo se však tohle bojí říct nahlas, neví, jak těžké je v naší složitě době udělat vše pro to, aby se tenisu mohlo dobře dýchat.

P. S. 2

Neexistuje sen, který by trval věčně, tomu věřte. A kdybyste měli pocit, že začínáte snít, vypněte všechny budíky kolem sebe.

Z OBSAHU

US Open	(6–9)
Davis Cup	(10–12)
Můj příběh: John Isner	(13–15)
Tenis na vozíku	(16–17)
Jaroslav Navrátil	(18–19)
Milos Raonič	(20–21)
Světové jedničky (2. pokračování)	(22–26)
Za oponou	(28–29)
Dialog s Coco Gauffovou	(31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 2. 10. 2023

Na titulu: **COCO GAUFFOVÁ**, vítězka grandslamu US Open 2023

Snímek: WTA.COM

34. ročník, říjen 2023
vydává T/Production, spol. s r. o.
tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor Ing. František Kreuz, vedoucí redaktor
Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava Studio Franklin, Praha 2. Tisk: Hart Press, s. r. o., Otrokovice. Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production
tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.
www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4
tel.: 241 442 398
e-mail: infotenis@tenis-magazin.cz
Cena výtisku 45 Kč, pro předplatitele 33 Kč
F 5153-ISSN 0862-6766

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Náměstí Míru 820/9, Praha 2
tel.: 222 510 268

HART PRESS, spol. s r. o.
tř. T. Bati 1574, 765 02 Otrokovice
Tel.: +420 577 926 206-8
Fax: +420 577 925 662
Mobil: +420 737 259 370
E-mail: hartpress@hartpress.cz

Předplatné časopisu vám zajistí mimo subjektů uvedených v tiráži i redakce časopisu Tenis,
tel.: 241 442 398
T/Production, s. r. o.,
e-mail: infotenis@tenis-magazin.cz